

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobců: **a) J. D., b) I. D.**, oba zastoupeni JUDr. Lubomírem Fockem, advokátem se sídlem Náprstkova 276/2, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) CETIN a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II) D. R.**, zastoupena JUDr. Radkem Židlíkem, advokátem se sídlem třída Tomáše Bati 1560, Zlín, **III) L. M.**, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení II) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 30. 10. 2019, č. j. 65 A 16/2018 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Osoba zúčastněná na řízení II) **je p o v i n n a** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **12 729,20 Kč** k rukám jejich zástupce JUDr. Lubomíra Focka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018, č. j. KUOK 14806/2018, žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Magistrátu Města Přerova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 10. 2017, č. j. MMPř/129308/2017/LJ, kterým stavební úřad rozhodl o umístění a povolení stavby „Vila v sadu novostavba“ na pozemcích parc. č. X v k. ú. P. (dále jen „společné rozhodnutí“ a „stavba“).

II.

[2] Žalobci podali proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který rozsudkem ze dne 30. 10. 2019, č. j. 65 A 16/2018 - 62, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i podkladové rozhodnutí o povolení výjimky je nezákonné pro nesprávné, resp. zcela nedostatečné závěry o tom, že se v předmětné lokalitě jedná o území se zvláště stísněnými územními podmínkami. Podkladové rozhodnutí o výjimce i napadené rozhodnutí je tudíž v tomto směru nutné považovat při absenci řádně zjištěného skutkového stavu pro posouzení otázky stísněnosti území v souladu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[4] S ohledem na žalobní námitky měl krajský soud za potřebné se vyjádřit také k otázce nutnosti aplikace § 25 odst. 2 a odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška“). Ve shodě s žalobci poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 118/2016 - 32. Pro projednávanou věc mají závěry vyjádřené v uvedeném rozhodnutí zásadní dopady, a to zejména s ohledem na skutkové závěry učiněné žalovaným, že u stávajícího rodinného domu č. p. X je ve stěně směrem k sousednímu pozemku parc. č. X umístěno okno do společné kuchyně s obývacím prostorem, když stěny obou rodinných domů souběžně se společnou hranicí mezi pozemky jsou protilehlé, byť tato protilehlost je „pouze“ ve vzdálenosti 1 m od okrajů stěn obou rodinných domů. Žalovaný totiž tento svůj skutkový závěr nijak nepromítl do právního hodnocení, neboť pominul, že v takovém případě dopadá na projednávanou věc nutnost při rozhodování o povolení výjimky posuzovat výjimku také z požadavků stanovených § 25 odst. 4 vyhlášky, nikoli pouze podle odst. 2 citovaného ustanovení.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení II) [dále jen „stěžovatelka“] v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[6] Stěžovatelka namítala, že v napadeném rozhodnutí žalovaného, jakož i v samotném společném rozhodnutí a zejména pak v podkladovém rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky č. 2/2017 ze dne 25. 1. 2017 (dále jen „rozhodnutí o výjimce“), jakož i v rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí o výjimce a výjimku potvrdil, správní orgány naprosto detailně a precizně zdůvodnily udělení výjimky pro umístění stavby na pozemku stěžovatelky. V žádném případě nelze o odůvodnění výjimky učinit závěr, že by správní orgány pouze přejaly argumentaci stěžovatelky, aniž by vycházely ze znalosti dané lokality. Správní orgány se dopodrobna zabývaly všemi námitkami žalobců a s odkazem na specifika předmětné lokality udělení výjimky zdůvodnily. Uvedená správní rozhodnutí obsahují úvahy, proč nebylo možné stavbu umístit na jiném místě pozemků stěžovatelky. Jedním z argumentů je nepravidelný tvar pozemku, který do značné míry ovlivňuje půdorys a umístění stavby. Zvyšující se terén pozemku by zapříčinil zvýšení stavby oproti rodinnému domu žalobců, čímž by došlo k jeho většímu zastínění. Taktéž zachování stavební linie ze strany od ulice, které minimalizuje budování zpevněných ploch a umožní využití zadní části pozemku jako zahrady k pěstování zeleně. V neposlední řadě stěžovatelka argumentovala také snahou o zachování stávající studny, která by v případě posunutí stavby musela být zrušena. Všechny tyto argumenty vysvětlují, proč není vhodné stavbu umístit na jiném místě, než právě

pokračování

na místě navrhovaném stěžovatelkou. Umístění stavby v navrhovaném místě je vhodné rovněž pro žalobce i pro životní prostředí. Posunutím stavby by ubylo zelených ploch a přibyly by plochy zpevněné nutné pro příjezd a příchod ke stavbě.

[7] Správním orgánům nelze vytýkat ani závěr o tom, že předmětná lokalita je územím se zvláště stísněnými územními podmínkami. Správní orgány opakovaně argumentovaly, že v dané lokalitě jsou rodinné domy umístěny v těsné blízkosti či až na hranicích pozemků. Územní podmínky a jejich stísněnost v dané lokalitě lze poměrně jednoznačně dovodit z přilehlé zástavby rodinných domů a jejich umístění. Ze zjištění stěžovatelky učiněné v dané lokalitě plyne, že 129 rodinných domů je umístěno ve vzdálenosti méně než 7 m od sousedního domu a že pouhých 12 domů je umístěno ve vzdálenosti 7 a více metrů od jiného rodinného domu. Tedy více jak 90% domů je umístěno blíže, než stanoví § 25 odst. 2 vyhlášky pro odstupové vzdálenosti staveb. Závěr správních orgánů o tom, že se plánovaná stavba nachází v lokalitě se zvláště stísněnými podmínkami, je proto správný. Taktéž umístění stavby rodinného domu žalobců svědčí o tom, že se jedná o lokalitu se zvláště stísněnými územními podmínkami. Žalobci umístili stavbu svého domu do vzdálenosti méně než 2 m od hranice pozemku stěžovatelky. Nebylo by pak zachováno rovné postavení účastníků, pokud by stěžovatelka nebyla oprávněna umístit stavbu do stejné vzdálenosti od společné hranice, do jaké stavbu svého domu mohli umístit žalobci.

[8] Nadto zdůvodnění napadeného rozsudku spočívající ve vytknutí nedostatků v závěrech správních orgánů o zvláště stísněných územních podmínkách v dotčené lokalitě se jeví jako nelogické. Pokud by pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného bylo podstatné pouze to, zda se plánovaná stavba nachází v lokalitě se zvláště stísněnými územními podmínkami, pak by výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky vůbec nemusela být vydávána. Výjimka nebyla vydána pro umístění stavby v lokalitě se zvláště stísněnými územními podmínkami, ale z důvodu umístění okna obytné místnosti v domě žalobců ve stěně protilehlé k plánované stavbě. Argumenty týkajícími se vlivu umístění plánované stavby na práva žalobců v důsledku okna do obytné místnosti jejich domu, se krajský soud vůbec nezabýval. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobci stavbu svého rodinného domu realizovali v době, kdy se na pozemku stěžovatelky nacházela stavba zahradního domku, a to ve vzdálenosti necelé 3m od společné hranice pozemků. V té době žalobcům nevadilo, že stavbu svého domu umístí blíže než 7 m od sousední stavby. Dokonce směrem k této stavbě zahradní chatky orientovali okno z obytné místnosti.

[9] Dále stěžovatelka namítala, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že pro umístění stavby v daném místě je třeba udělit výjimku podle § 25 odst. 4 vyhlášky. V případě domu žalobců a plánované stavby činí odstup protilehlých stěn více, než kolik činí jejich výška. Pro posouzení této problematiky není rozhodující nejvyšší bod stavby domu (např. hřeben střechy domu žalobců), ale tvar a výška protilehlé stěny. Z toho důvodu stavba splňuje podmínky § 25 odst. 4 vyhlášky a není pro povolení jejího umístění třeba vydávat výjimku z tohoto ustanovení. Krajský soud se spokojil pouze s tvrzením, že v protilehlé stěně je umístěno okno obytné místnosti, avšak již zcela opomenul jakkoli zdůvodnit, proč tyto stěny považuje za vyšší, než kolik činí jejich vzdálenost. V tomto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný z důvodu nedostatku zdůvodnění.

[10] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že krajský soud nezohlednil její již bezmála dvouletou trvající dobrou víru ve správnost a zákonnost povolení ke stavbě, jelikož pro správní akty vydané správními orgány platí presumpce správnosti. Správní soud má povinnost zkoumat, zda má nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle názoru stěžovatelky rozhodnutí o povolení výjimky, která byla podkladem pro rozhodnutí zrušené rozsudkem krajského soudu, byla zákonná, přezkoumatelná a dostatečně

odůvodněná. Pokud však krajský soud nabyl dojmu, že odůvodnění těchto rozhodnutí vykazuje nedostatky, měl se ještě věnovat otázce, zda tyto nedostatky skutečně mají vliv na zákonost povolení stavby. Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí při absenci těchto úvah proto znamenalo nepřiměřený a neodůvodněný zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, včetně její dlouhotrvající dobré víry, že pravomocná rozhodnutí vydaná ve věci jí umožňují stavět. Stěžovatelka proto považuje postup krajského soudu, tj. zrušení rozhodnutí žalovaného pouze z důvodu jím vnímaného nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o výjimce, za projev přepjatého formalismu. Skutečnost, že údajná formální chyba závazného podkladu o výjimce má vést ke zrušení celého rozhodnutí o umístění a povolení stavby, je proto v této konkrétní věci rozporu s ochranou práv stěžovatelky nabytých v dobré víře a s principy přiměřenosti, dobré správy a rozumného vážení jednotlivých ve věci dotčených zájmů. Dále stěžovatelka polemizovala se závěry ohledně výkladu § 25 odst. 2 a 4 vyhlášky obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 118/2016 - 32, na který odkazoval krajský soud.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že podle jejich názoru tato nenaplnuje požadavek na konkrétní vymezení důvodu kasační stížnosti stanovený v § 103 s. ř. s., a to vzhledem k tomu, že z převážné většiny obsahuje skutkové okolnosti, se kterými se již správní orgány (potažmo krajský soud v napadeném rozsudku) vypořádaly. Stěžovatelka tak dostatečně nepodřadila svůj kasační důvod pod některý z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. Žalobci dále polemizovali s argumentací stěžovatelky, přičemž zpochybnili veškerá tvrzení, která tato v kasační stížnosti uvedla. Skutečnosti, na kterých se zakládá podaná kasační stížnost, jsou zčásti velmi zavádějící a zčásti se nezakládají na pravdě. Podle názoru žalobců se krajský soud v napadeném rozsudku řádně a v úplnosti vypořádal se všemi aspekty posuzované věci. V podrobnostech pak odkázali na svou žalobu a na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Z uvedených důvodů proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, případně ji jako nedůvodnou zamítl.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka zejména namítala, že krajský soud pochybil, pokud dospěl k závěru, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s tím, zda se v předmětné lokalitě jedná o území se zvlášť stísněnými územními podmínkami.

[16] Jak vyplývá z obsahu podkladových rozhodnutí o výjimce i z následných rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného, správní orgány při posouzení dané lokality jako stísněné vycházely zejména z tvrzení stěžovatelky, která poukazovala (stejně jako v kasační stížnosti) na nepravidelný tvar stavebního pozemku, zvyšující se terén, zachování stavební linie ze strany od ulice, která minimalizuje budování zpevněných ploch, a existenci stávající studny, kterou hodlá zachovat a nadále užívat. Dále správní orgány přihlédly k tomu, že v převážné části okolní lokality vytvářejí rodinné domy souvislou řadovou zástavbu na úzkých pozemcích, nachází se zde

pokračování

dvojdomy i rodinné domy, které jsou umístěny vždy v blízkosti nebo až na hranici sousedního pozemku.

[17] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že účelem udělení výjimky na základě závěru o zvlášť stísňených územních podmínkách není přesvědčivě odůvodnit, že právě navrhované umístění stavby na pozemku je nejvýhodnější, ale naopak posoudit, zda konkrétní stávající (tj. dosud bez umístěné stavby) územní podmínky odůvodňují postup výjimečný, tedy nedodržení standardních právními předpisy požadovaných podmínek, a to především dostatečných odstupových vzdáleností od stávajících staveb a hranic pozemků. Postup stěžovatelky je však přesně opačný. Vychází z naplánované stavby zcela konkrétního tvaru a velikosti a následně předkládá správním orgánům argumenty, proč považuje podmínky v území za zvlášť stísňené. Stísňenost územních podmínek však nelze posuzovat ze subjektivního hlediska stavebníka, který má pochopitelný zájem na maximálním využití svého pozemku. Jinak řečeno, stěžovatelka i správní orgány dovozují stísňenost nikoliv z objektivních územních podmínek (tvaru a velikosti stavebního pozemku a stavu okolní zástavby), ale především z tvaru a velikosti navrhované stavby ve spojení s požadavkem stěžovatelky na zachování stávající studny a minimalizaci zpevněných ploch.

[18] I když v dané lokalitě byly v minulosti rodinné domy umístěny v těsné blízkosti či až na hranicích pozemků, nelze pouze s odkazem na tuto skutečnost učinit závěr, že územní podmínky na pozemcích stěžovatelky, tj. pozemcích odlišných a navíc krajních, jsou rovněž zvlášť stísňené. Poukaz stěžovatelky na to, že žalobci rovněž umístili stavbu svého domu ve vzdálenosti menší než 2 m od hranice jejího pozemku, a proto tak může učinit i ona, je pro posouzení věci rovněž irelevantní. Kritériem pro udělení výjimky při umístění stavby nemůže být fakt, že vlastník sousedního pozemku případně v minulosti umístil svoji stavbu v určité vzdálenosti od společné hranice pozemků. V případě umístění sousední stavby (stavby žalobců) se jednalo o odlišné správní řízení, přičemž územní podmínky, ze kterých stavební úřad v rozhodné době vycházel, byly jiné (na pozemku stěžovatelky se nacházel toliko zahradní domek, nezapsaný v katastru nemovitostí).

[19] Neobstojí ani argumentace stěžovatelky, že vydáním napadeného rozsudku došlo k nepřiměřenému zásahu do její dobré víry, že pravomocná rozhodnutí vydaná ve věci jí umožňují stavět, a že krajský soud postupoval formalisticky. V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že stavební řízení bylo zahájeno již dne 19. 3. 2014, kdy stavební úřad obdržel žádost stěžovatelky o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu. Následně po provedeném řízení stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 13. 1. 2015, č. j. MMPPr/000461/2015/MM, kterým stavbu umístil a povolil. Proti tomuto rozhodnutí žalobci podali společné odvolání. V odvolacím řízení bylo uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 5. 2015, č. j. KUOK 36217/2015, a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Důvodem pro zrušení byla skutečnost, že stavební úřad nesprávně posoudil soulad předmětné stavby s vyhláškou, kdy nebyla splněna jedna z podmínek § 25 odst. 2 vyhlášky, s to podmínka, že v žádné z protilehlých stran nejsou okna obytných místností. Stavební úřad poté pokračoval v řízení, které opakovaně přerušil, neboť stěžovatelka podala žádost o povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území pro tuto stavbu. Žádost o výjimku byla opakovaně zamítána (viz rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2. 7. 2015, 21. 12. 2015 a 18. 7. 2016), přičemž odvolací orgán zamítává rozhodnutí vždy zrušil z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci a jejich nepřezkoumatelnosti (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, 27. 4. 2016 a 2. 11. 2016). Teprve při čtvrtém rozhodování o výjimce byla stěžovatelka úspěšná a výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky byla stavbě udělena. Poté stavební úřad vydal společné rozhodnutí č. 76/2017 o umístění stavby a stavební povolení, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že umístění

a povolení stavby bylo již od počátku předmětem odlišných názorů jednotlivých správních orgánů, které ve věci rozhodovaly. Stěžovatelka si musela být vědoma, že rozhodnutí žalovaného bude pravděpodobně podrobena soudnímu přezkumu. Nelze proto klást k tíži krajskému soudu, že stěžovatelka zahájila stavbu, aniž by vyčkala vydání meritorního soudního rozhodnutí. Správní soud je povinen na základě podané žaloby přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, a to včetně závazného podkladového rozhodnutí. Zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí je přitom natolik závažnou vadou, která má vždy za následek zrušení napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatelky, že krajský soud postupoval formalisticky.

[20] Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem dále poukazuje na to, že projednávané věci byla výjimka udělena z ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky, přičemž správní orgány se nikterak nezabývaly tím, zda stavba splňuje požadavky stanovené odst. 4 téhož ustanovení. Vzhledem k tomu, že v protilehlé stěně stávajícího rodinného domu č. p. X ve vlastnictví žalobců se nachází okno z obytné místnosti, vzdálenost mezi nimi nereguluje pouze § 25 odst. 2 vyhlášky, podle kterého musí být vzdálenost mezi domy alespoň 7 m (ve zvlášť stísněných územních podmínkách alespoň 4 m) a ze kterého byla udělena výjimka, ale v tomto konkrétním případě i odstavec 4 tohoto ustanovení vyhlášky, podle kterého musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem v tom, že správní orgány pochybily, pokud skutkový závěr o existenci okna z obytné místnosti v protilehlé stěně stávajícího rodinného domu nepromítly do právního hodnocení, neboť v takovém případě bylo na věc nutné aplikovat i § 25 odst. 4 vyhlášky (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 118/2016 - 32). V této souvislosti je dále třeba uvést, že krajský soud netvrdil, že umístění stavby považuje za rozporné s § 25 odst. 4 vyhlášky, jak namítala stěžovatelka. Krajský soud toliko konstatoval, že pokud je v protilehlé stěně rodinného domu okno do obytné místnosti, pak je třeba, aby správní orgány posoudily, zda umístění stavby je v souladu s § 25 odst. 4 vyhlášky, resp. aby rozhodly také o výjimce z požadavků uvedených v tomto ustanovení.

[21] Nejvyšší správní soud proto dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud, že správní orgány nesprávně, resp. zcela nedostatečně odůvodnily své závěry o tom, že se v předmětné lokalitě jedná o území se zvlášť stísněnými územními podmínkami, a dále že se řádně nezabývaly tím, zda stavba splňuje požadavky stanovené v § 25 odst. 4 vyhlášky, případně zda je nutné udělit výjimku i z tohoto ustanovení. Krajský soud proto nepochybil, pokud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[22] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka a žalovaný nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovateli, které jim vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za dva společné úkony právní služby při zastupování dvou osob ve výši 2 x 4 960 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku) podle § 11 odst. 1 písm. d), § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani

pokračování

z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 2 209,20 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 12 729,20 Kč.

[24] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu